

Преюдициално запитване от Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Испания), постъпило на 17 януари 2018 г. — Cobra Servicios Auxiliares, S.A./José Ramón Fiuza Asorey и Incatema, S.L.

(Дело C-30/18)

(2018/C 142/33)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Страни в главното производство

Жалбоподател: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Ответници: José Ramón Fiuza Asorey и Incatema, S.L.

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли клауза 4 от Рамково споразумение относно срочната работа, приложено към Директива 1999/70⁽¹⁾, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която въз основа на едни и същи фактически обстоятелства (прекратяване на договор между работодателя и трето предприятие по волята на последното) предвижда по-малко по размер обезщетение при прекратяване на срочен договор за изпълнение на определена работа или услуга, съществуващ за срока на договора между предприятията, от обезщетението при прекратяване на договори за неопределено време на работници в сходно положение поради колективно уволнение, обусловено от производствени причини, произтичащи от прекратяването на посочения договор между предприятията?
- 2) При утвърдителен отговор: трябва ли да се тълкува в смисъл, че неравното третиране на работниците на срочен трудов договор и на трудов договор за неопределено време при обезщетяване поради прекратяване на договорното правоотношение поради идентични фактически обстоятелства, но на различно правно основание, представлява една от забранените с член 21 от Хартата [на основните права на Европейския съюз] форми на дискриминация и съответно противоречи на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, които са сред основните принципи на правото на Съюза?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване от Tribunale di Bari (Италия), постъпило на 19 януари 2018 г. —
Наказателно производство срещу Massimo Gambino и Shpetim Нука

(Дело C-38/18)

(2018/C 142/34)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Bari

Страни в главното производство

Massimo Gambino, Shpetim Нука

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 16, член 18 и член 20, буква б) от Директива 2012/29/ЕС⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат пострадалото лице да бъде разпитано отново пред променен съдебен състав, когато съгласно член 511, втора алинея във връзка с член 525, втора алинея от Наказателно-процесуалния кодекс (така както са тълкувани последователно в практиката на върховните съдилища) една от страните по делото е отказала да даде съгласие за прочитане на протоколите от показанията, дадени преди това от същото пострадало лице по същото дело пред друг съдебен състав при спазване на принципа на състезателност?

(¹) Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета (ОВ L 315, стр. 57).

**Жалба, подадена на 22 януари 2018 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от
Общия съд (втори разширен състав) на 10 ноември 2017 г. по дело T-180/15, Icar plc и др./
Европейска комисия**

(Дело C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley, B. Mongin)

Други страни в производството: Icar plc, Icar Management Services Ltd, Icar New Zealand Ltd (ICAP)

Искания на жалбоподателя

- Да отмени решението (т. 281—299 и диспозитива) в частта, с която са отменени глобите в член 2 от спорното решение,
- Да приеме, че не са налице петото и шестото основание за отмяна на спорното решение, изтъкнати от ICAP във връзка с глобите в жалбата му пред Общия съд, и при упражняване на правомощията си за пълен съдебен контрол да наложи на ICAP подходящи глоби,
- Да осъди ICAP да понесе всички съдебни разходи в настоящото производство и съответно да измени първоинстанционното решение в зависимост от изхода на настоящото производство по обжалване.

Основания и основни доводи

В жалбата си Комисията изтъква само едно основание за отмяна, а именно:

Комисията твърди, че в решение T-180/15, Icar plc и др./Комисия, EU:T:2017:795 Общият съд неправилно е приложил практиката на Съда относно мотивирането, което се изисква при налагане на глоби. Решението на Общия съд се отклонява от основополагащото решение C-194/14 P, AC Treuhand/Комисия, EU:C:2015:717, т. 66—68 и налага на Комисията по-строга задължение за по-подробно мотивиране на методологията, която използва при изчисляването на глоби за нарушения на член 101 ДФЕС, особено когато прилага т. 37 от Насоките относно глобите. С жалбата си Комисията цели да се поправят съществени грешки при прилагане на правото, които Общият съд е допуснал и които, ако бъдат приети, биха засегнали правомощието на Комисията да определя глоби в подходящ размер, така че да постигне достатъчен възпиращ ефект. За постигане на тази цел е необходимо правилно тълкуване на задължението за мотивиране, в съответствие с изискванията на съдебната практика, припомнени в решение C-194/14 P, AC Treuhand, т. 68. За сметка на това, по-строга задължение за излагане на мотиви, обхващащи вътрешните обсъждания и изчисленията на междинните етапи, ограничава свободата на преценка на Комисията при определяне на глоби, включително на основание т. 37 от Насоките относно глобите. Тази разпоредба е въведена именно с цел да се позволи на Комисията да се отклонява от Насоките относно глобите при определяне на глобите за помагачи в по-особени случаи. Както Съдът е приел, Комисията трябва да запази дискреционните си правомощия за преценка при определяне на подходящите глоби.